

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 12. marts 2013

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

KMP/ J.nr. 2013-1522

**Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 14. februar 2013 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 176 (SOU Alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).**

Spørgsmål nr. 176:

"Ministeren bedes redegøre for, hvornår en afgørelse kan siges at hvile på et konkret og individuelt grundlag, herunder om en kommune kan undlade at afholde et møde med borgeren i forberedelsen af en konkret og individuel afgørelse? Kan en konkret og individuel afgørelse træffes uden at referere eksplicit til borgeren specifikke forhold."

Svar:

Udgangspunktet efter serviceloven er, at der i hvert enkelt tilfælde skal foretages en konkret og individuel vurdering af den enkeltes behov og forudsætninger, og at hjælpen skal tilrettelægges, så modtageren ud fra sine personlige forudsætninger får indflydelse på og ansvar for sin egen tilværelse.

Der er ikke i serviceloven fastsat specifikke krav til kommunens sagsbehandling, når de skal træffe en afgørelse ud fra en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger. Dog er det et krav, at vurderingen skal foretages i samarbejde med den enkelte. Om dette forudsætter, at der er afholdt et fysisk møde mellem borger og kommunen vil afhænge af den konkrete sag.

Regler om indholdet af en begrundelse ved en afgørelse er reguleret i forvaltningslovens §§ 22 og 24. Efter forvaltningslovens § 22 skal en afgørelse, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. I henhold til Ju-

stitsministeriets Vejledning om forvaltningsloven fra 1986 betyder dette, at en begrundelse skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det pågældende indhold.

Det følger videre af vejledningen, at det ikke er muligt at foretage en præcis beskrivelse af, hvor udførligt en myndighed bør udforme begrundelsen. Besvarelsen heraf må bl.a. bero på, hvor aktivt den pågældende har medvirket i den forudgående sagsbehandling og på sagens karakter i øvrigt.

Det følger videre af forvaltningslovens § 24, at en begrundelse for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

Dette er i Justitsministeriets vejledning om forvaltningsloven fra 1986 yderligere uddybet ved, at ved vurderingen af, i hvilket omfang der i den konkrete sag bør redegøres for myndighedernes opfattelse af sagens faktum, må bl.a. bero på, om dette er omtvistet, og i øvrigt også på, hvorvidt parten må antages i forvejen at være bekendt hermed, f.eks. som følge af, at man tidligere eller samtidigt med begrundelsens meddelelse har imødekommet en begæring fra den pågældende om aktindsigt.

Karen Hækkerup

/ Dorte Bech Vizard